

UŽ NIKDY DO LESA V DUBNU

Má tkливо. Lásku na blátě. Má vůni jejího parfému
zašitou v kabátě, který shodila z ramen a odešla od
ohně do chladu tmy, vstříc náruči jiného.

Neví, kde ji hledat. Celou noc les rozebírá sekyrou
a klíny, zůstala po něm paseka, láhev od vodky,
křivda a hvizd širočiny a tu si teď zabalí do mechu
namísto kytice milostných vzdechů

a vypadne. Hlava mu poručí vstát, hýbat nohama,
mlžným oparem klopýtá tělo vedené přiopilým
loutkovodičem, na oko smířeným, že láska na blátě
byla o ničem,

ale uvnitř ho to vzteká. A dělá, že nevidí, jak tučet
srn ho skenuje, jak tučet párů krásných očí skládá si
ho na body.

Vyjede-li obraz sobce, jedna po druhé zhnuseně
odhopsá. Do háje s člověkem, který loví člověka.